Sjokkenergiene lå som en tørr tåke i kroppens indre. Den fylte kroppens hulrom og hadde kapslet seg rundt organene. Tåken hadde en underlig gråhet over seg, en oppmagasinert, tørr og kjølig sorg, en stille og lydløs tynge. Jeg ble tatt fra mine foreldre i ung, ung alder. Vanlig sunn sjamanfornuft forteller at her befinner det seg et sjokk. Slik skjedde forløsningen.

Tidlig i min sjamanvirksomhet gikk jeg gjennom en rebirthing-prosess. Jeg husker følelsen av å komme ut av mors liv, og å se meg omkring. Jeg kom fra magens varme og ut i en kjølig verden, tom, grenseløs og kjølig for min kropp og mine sanser. Slik var det altså å komme til verden på et fjell på Finnmarksvidda. Jeg bar i lang tid dette første møtet med verden i meg som en distanse til omgivelsene.

På sjamanreiser seinere hentet jeg fram varmende erfaringer fra bålet i lavvoen. Selv om jeg lette etter mer informasjon ble mine egne minner borte. Historien om mitt liv var som forsvunnet ned i det store hullet.

Men så fikk jeg fortellingen fra andre. Jeg hadde blitt syk, og min onkel hadde fraktet meg i komse til Kauto.

På min første sjokkbefrielse kom de savnede bildene tilbake. Jeg erfarte å bli reivet og puttet ned i en komse. Der lå jeg og kunne ikke bevege meg, syk attpå til. Slik ble jeg fraktet vekk i en kløv på et reinsdyr. Dette var det sorte hullet jeg forsvant ned i .

Nå så jeg at dette ”fallet” ble min første sjamanerfaring, men feilen var at sjelen ikke kom opp igjen. Den ble der nede. I mange år gikk jeg rundt med nedsunken sjel. Jeg lette etter kraften som kunne løfte meg opp.
Denne kraften måtte matche eller være sterkere enn sjokkraften, den som holdt meg fast i det sorte hullet, dit den innadvendte sjokkerfaringen hadde tatt meg.

Et viktig skritt på veien var da jeg oppdaget den kalde og varme elven i psyken..

Gjennom noen forunderlige hofteøvelser, som kom til meg mens jeg underviste en gruppe, fikk jeg en nøkkel til å forsterke erfaringen av den elven som renner nedover. Elveløpet åpnet seg som en virvel i magen, en virvel som tok vannet med i et dypt leie, dypt ned i mørket. Spiralen dalte og dalte, og åpnet adgangen for vannet.

Plutselig skjedde noe forunderlig. Den motsatte reaksjonen oppsto av seg selv. Den stråle av varmt vann, som en geysir skjøt opp av hullet. Vannet spredde sin varme og sitt lys inn i kroppen. Flere ganger sprutet varmt vann opp fra dypet. Jeg kom til å forstå bevegelsenes betydning for å utløse disse erfaringene og psykiske mekanismene.

Motkraften tok til å flyte stille og varsomt inn i kroppen. Den steg som opp av det underbevisste, med lys og varme. Ganske sakte ble den som løftet av dypet, opp av mørket, opp i dagen/magen, der den tok til å skinne og lyse. Først var den solskiven sotete. Etter hvert ble sotet borte. Energien varmet opp psyken på en sakte måte og sendte lys ut i mitt indre landskap, der sjokkene hadde festet seg. Slik fikk jeg se inn i sjokkets virkninger.

Stille kom bildene tilsyne, i en ramme av is. Tilbake kom minnene fra fødselen med sin kulde og grenseløshet. Det var som å ligge naken og nyfødt på vidda, kjenne kulden, så det grenseløse rommet, erfare dette en stund før jeg ble pakket inn.

Nye bilder dukket opp, bilder fra lavvoen, fra min oppvekst på sykehjemmet i Kauto. Bilder av gamle mennesker, og andre barn.

Bildene dukket opp fra mørket i psykens ytterkanter. De var som rammet inn av rim og is. Rammene smeltet etter hvert og bildene ble befridd fra sin kulde og tyngde.

Jeg oppdaget at jeg kunne styre den varme vannstrømmen. Den smeltet isen dit jeg rettet den. Jeg kikk inn i tiden i mors liv. Det var ikke bare livsunderstøttende følelser som kom til meg fra henne og gjennom henne. Men de smeltet alle i det varme vannet som steg opp nedenfra.

Jeg befant meg i en våken, varm og flytende tilstand, som smeltet frem bilder fra mitt fosterliv. Jeg nådde terskelen til tidligere liv. Der kunne jeg se de forutsetningene jeg hadde med meg, og krefter som gjorde at jeg ble unnfanget under disse omstendighetene og fikk følelsen av at jeg hadde regissert det hele, til den graden at jeg brukte henne og ham for å komme til verden.

Men også denne utforskningen gjorde at temperaturen dalte, det var ikke veien å gå i denne sammenhengen .

Så kjente jeg på hennes uro, hennes skrekk idet fødselen tok til, en forståelig skrekk fordi hun var aleine.

Jeg tok til å lure på hvor den smeltede energien tok veien. Da fikk jeg se at den steg som damp og røyk opp og ut av mitt system. Først da fikk jeg fatt i en dyp følelse, viljen til å leve.

Jeg fikk også på denne reisen et glimt av ”demonen ” i mitt liv, en person jeg i årevis var redd for, og følte meg liten i forhold til og bare minnet av vedkommende hadde vekket kulde og ubehag i mitt indre. Også isskrekken rundt det bildet smeltet og fordampet.

Hele tiden steg det ”soler” opp fra det underbevisste og inn i solen i solsentret. Hver gang en sol steg opp, lyste dette krateret opp, sotete og trangt først, så mer åpent og rent. Etter hvert kunne jeg se flere innkapslede sjokk smelte og dampe vekk.

Sjokkenergiene lå som en tørr tåke i kroppen. Den fylte kroppens indre hulrom og kapslet seg rundt organene. Tåken hadde en underlig gråhet over seg, en oppmagasinert, tørr og kjølig sorg, en stille og ubevegelig tynge.

Den var stor i utstrekning, gammel av alder og år.

Så oppdaget jeg at solenergien tok til å omslutte denne tåkesorgen, løftet den frem, komprimeret den og gjorde den håndterlig.

Solen lærte meg å ta grepet. Jeg ledet tåken inn i lyset, så den løste seg opp. Om jeg tok for

store jafser av den inn i sola, ble sola også kald og grå. Akkurat passe kunne jeg ta. Akkurat nok. Jeg måtte lære å ri på de to energiene og å ta subtile grep i dette indre forvandlingsarbeidet.

Da disse energiene lettet, fikk jeg se inn i det indre landskapet som sjokket hadde etterlatt seg.

Man kan altså dykke inn i dette landskapet og hente ut tapt sjel, men helbredelsen er ikke ferdig med mindre sjokkenergien også tas ut.

Jeg brukte en lang tid på å pumpe tørr røyk og tåke ut av organer og kroppens indre, ut av hele det fysiske systemet mitt. Etter hvert kom det indre landskapet til syne. Det er tørt nå, askelandskap, et landskap som trenger regn. Tørrheten var fysisk knusktørr.

Jeg forstår at krefter i sjokkenergiene og nøden i dette landskapet kan gir føringer og lede en inn i situasjoner som skaper retraumateisering. Slik blir man en blindgjenger som igjen og igjen går i sin egen felle.

To dager etter, på en tidlig morgen flytur til Tyskland gjorde jeg nok en reise inn i sjokkets landskap, på leting etter næring.

Mer om det seinere.

ailo gaup